

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 18)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...*
(Thơ Vũ Hoàng Chương)

*/ Sài Gòn, thứ Tư 15/9/1971

Đêm qua ngủ thật ít nên thấy trong người vô cùng mệt mỏi.

Lúc chiều sau buổi dạy, tôi cứ lang thang hoài qua các quầy sách ngoài Lê Lợi. Con phố đông đảo, nhìn thấy nhiều người lính Biệt Động Quân mà băng khuâng thương nhớ... Dù thế nào thì màu áo hoa rừng ấy vẫn còn vương nỗi thân thiết. Ngày nay, viễn ảnh về một mái gia đình hạnh phúc đã lùi hẳn vào bóng tối tâm trí. Vậy mà có khi sao vẫn thấy buồn; tự nghĩ cả ba chúng tôi ví như những con vụn xoay tròn trong con lốc Định Mệnh. Nhưng rồi, biết phải làm sao?

*/ Sài Gòn, thứ hai 27/9/1971

Hai tuần trôi qua, chẳng có tin Sơn. Lòng thật buồn trong ý tưởng rằng cả hai cùng đang mang tâm trạng "ngờ vực lẫn nhau". Nhiều lúc quên hẳn Sơn, rồi cũng nhiều lúc "có nghĩ", nhưng cái nghĩ

này bao giờ cũng được kết thúc bằng nỗi chán nản theo một tương lai đen tối giữa hai người.

Lắm khi hỏi, “Cuộc sống vợ chồng có gì hấp dẫn?” Thì luôn luôn trong câu đáp, tôi vẫn nghi ngờ rằng “*nó sẽ không đẹp nếu người vợ cứ mang trong tâm hồn một mối sầu đa cảm*” như tôi. Tôi thật sợ. Nên mỗi lần nghĩ đến Sơn, tôi cho rằng “*cứ thế này lại hơn*”. Nghĩa là bao giờ nhìn thấy nhau thì sống trọn vẹn cho nhau dù một ngày cũng đủ. Ngoài ra là hết!

Kể thì cô đơn thật với một người đàn bà 22 tuổi, nhất là tội nghiệp cho Noel. Hiện tại thì cũng chẳng có gì đáng nghĩ ngợi, nhưng mai kia, biết tôi và Noel sẽ thế nào trước cơn bão đời mạnh mẽ?

Tôi vẫn đi dạy, vẫn gây rạc và không một ước mơ gì nữa. Nỗi vui còn lại chỉ là đọc sách và ôm Noel vào ngực. Lúc này có thể nói rằng tôi đang an phận làm Thérèse Desqueroix (người vợ cô đơn trong tác phẩm của Mauriac), đợi cho đến ngày đưa con lớn hơn chút nữa sẽ cùng nó chấp hành cuộc sống lãng du.

***/ Sài Gòn, thứ Ba ngày 5/10/1971**

Sài Gòn mưa gió liên miên. Có những đêm thức dậy rồi không sao ngủ lại được, nằm ngắm Noel bên cạnh, tôi bỗng thấy lòng rung động mãnh liệt. Càng lớn Noel càng nhiều khúc khích. Nó chính là sự sống của tôi! Ít ra trong quãng đời dài kế tiếp, nguồn hạnh phúc lớn lao này vẫn là “*của riêng tôi sở hữu.*” *Từ nay trong các cuộc hành trình, tôi biết mình sẽ hết cô đơn khi có Noel bên cạnh.*

Nhớ lại những ngày này năm ngoái trên căn nhà đường Trương Tấn Bửu mà nghe sợ hãi... Mọi thứ xoay vần đúng một năm! Một năm với biết bao

biến đổi, tang thương dâu bể! Đau khổ bám dính vào thân thể như trên cùng một mặt phẳng. Nhưng với lòng riêng, tôi biết rằng, trong cái mặt khổ đau kia *tôi còn sờ mó được hạnh phúc từ Noel và cả một chân trời tự do mở rộng từ đây.*

Hôm qua đi phố, đem về cho Noel một cái xe đẩy tập đi. Nhìn nó ngồi vào xe, trông đẹp như một thiên thần, bao nhiêu nỗi niềm đè nặng trái tim từ gần hai năm qua bỗng rụng tan biến. Giờ đây, nghĩ đến Sơn, cũng thấy không còn chút nào oán trách, *trái lại đôi lúc phải cảm ơn anh đã vô tình đem đến trong đời tôi một hạnh phúc lớn qua hình ảnh Noel.*

Tôi vẫn đi dạy và được rất nhiều học trò thương mến. Một lần nghe một người hỏi:

"Cô trẻ đẹp và đàn hay quá mà sao trông lúc nào cũng buồn và đầy nghĩ ngợi?"

Lần khác, một anh học *violon* lớn hơn vài tuổi, khi nhận biết ra sự tuyệt vọng trong tôi với nỗi ám ảnh tự tử, anh bật kêu lớn:

"Trời ơi! Có biết bao người thèm đàn hay như cô mà không được!"

Rồi nhẹ nhàng hơn, anh khuyên:

"Tuy rằng trong cảnh sống thực tế gặp nhiều đau khổ, nhưng cô chính là một trong số ít người được Thượng Đế ban cho hai chữ Tài Hoa!"

[]

(Tiếp bài 19)

[]